

mini przewodnik

free

+ współrzędne gps

po!skaniezwykla
masa miejsc godnych uwagi

Trasa wycieczki: Warszawska Turystyka Rowerowa cz. I

czas trwania: 3 godziny, typ: piesza, liczba miejsc: 8, stopień trudności:
średnia

wydrukuj i zabierz na wycieczkę!

Opis wycieczki

Przyznam szczerze, że Lasek Bielański to mój ulubiony teren do jazdy na rowerze. Od kiedy go dobrze poznałem, tj. od 1998 roku, zawsze czułem się w nim jak ryba w wodzie. Do dziś dnia pamiętam rowerowe crossy wzdłuż ogrodzenia, stanowiącego granicę między nim, a terenami AWF-u. Oj trzeba było uważać z prędkością! A momentami czułem się wręcz nie jak rowerzysta, ale narciarz jadący slalomem między tyczkami.

Wycieczkę proponuję rozpocząć od głównego wejścia do lasu od strony ul. Klaudyny i jechać szeroką alejką parkową w kierunku północno-zachodnim. Po przejechaniu kilkuset metrów czeka nas mała wspinaczka. Osobom nie nawykłym do częstej jazdy pod górkę proponuję przebyć ten odcinek pieszo, prowadząc drucik ręką. I uwaga! W całym lasu obowiązuje zakaz jazdy rowerem. Nie wiem, kto i kiedy wydał to kretyńskie (proszę wybaczyć mi słownictwo, ale inaczej trudno przedmiotowe postanowienie nazwać) rozporządzenie, ale, mimo że obowiązuje ono od lat wielu, nikt go nie przestrzega. Niejednokrotnie, jadąc przez las na rowerze, spotykałem zarówno straż miejską, jak i policję. Nikt mnie nie zatrzymał.

Czas na warszawski AWF. Można do niego dotrzeć przepisowo, czyli naokoło, lub „przepisowo inaczej”, czyli na skróty (do czego nikogo nie namawiam). No cóż, ja praktycznie wybieram tę drugą opcję, czyli dziurę w ogrodzeniu, na wysokości żuźlowej alejki między boiskiem do piłki nożnej, a terenem treningowym oszczepników i kulmiotów. AWF zwiedzić można praktycznie bez schodzenia z roweru.

Wyjeżdżamy główną bramą wjazdową, przejeżdżamy na drugą stronę Marymonckiej i Aleją Zjednoczenia dojeżdżamy do stacji metra Stare Bielany. Następnie skręcamy w prawą stronę i po przejechaniu kilkuset metrów ścieżką rowerową, wiodącą wzdłuż ulicy Kasprowicza, skręcamy ponownie w prawo, do lasu Lindego. Wjechawszy, obieramy kierunek wschodni i po ok. 2 km dojeżdżamy (mijając pod koniec tego odcinka po prawej ręce kompleks Szpitala Bielańskiego) do ulicy Marymonckiej. Przejeżdżamy przez nią i kontynuujemy jazdę w kierunku wschodnim szeroką aleją Bielańskiego Parku Kultury, noszącą miano Dewajtis, a prowadzącą do pokamedulskiego zespołu klasztornego. To właśnie od białych habitów kamedułów pochodzi nazwa Bielany (podobnie jak w Krakowie).

Sam park (założony w 1950 r.) zajął tereny ok. 150-hektarowego Lasu Bielańskiego, między Wisłą a ul. Marymoncką. Piękne położenie i popularność zakonu (był tu nie kto inny, jak sam Michał Wołodyjowski) sprawiły, że świątynia i eremy zakonne były często odwiedzane przez królów i ich dworzan. W czasach saskich i stanisławowskich Bielany stały się ulubionym miejscem zabaw i festynów dworskich. W okresie swojej świetności las bielański gościł częstokroć kilkadziesiąt tysięcy przybyszów naraz. Od roku 1973 jest to rezerwat przyrodniczo-krajobrazowy. Klasztorna Góra, na terenie której znajduje się kościół i pokamedulski zespół klasztorny, są obecnie częścią kompleksu Uniwersytetu im. Kardynała Stefana Wyszyńskiego. Barokowa świątynia stoi na miejscu drewnianej kaplicy, ufundowanej jeszcze przez króla Władysława IV. Zainicjowaną w 1669 r., budowę kościoła ukończono dopiero niecałe sto lat później, tj. w 1758 r. Do 1902 r. kościół i klasztor znajdowały się we władaniu kamedułów, po ich kasacie w 1905 r. – księży diecezjalnych, a od 1915 r. zakonu marianów. W 1944 r. Niemcy spalili kościół i zabudowania klasztorne. Po wojnie świątynię dość szybko odbudowano. Księża marianów pewnej jesiennej, ciemnej nocy w latach 50. wywieziono, a ich miejsce zajęli ponownie księża diecezjalni. Warto zwrócić uwagę na piękną fasadę kościoła, którą zdobią: herb Polski i Litwy umieszczony w kartuszu, ustawione w niszach figury patronów zakonu kamedułów, a więc świętych Romualda i Benedykta, jak również godło zakonu znajdujące się nad wejściem. Przy północnej ścianie świątyni znajduje się grób Stanisława Staszica. Za prezbiterium, na terenie otoczonym murem, znajduje się 13 XVII-wiecznych eremów, czyli małych domków pustelni kamedulskich z ogródkami. Wśród nich jest tzw. „erem królewski”, w którym szukali spokoju i odosobnienia Jan Kazimierz i Michał Korybut Wiśniowiecki. Od strony południowej kościoła usytuowana jest słynna szopka autorstwa znakomitego rzeźbiarza i malarza, Józefa Wilkonia. Na odcinku między szopką Wilkonia a bramą wyjściową z kompleksu uniwersyteckiego, ujrzymy jeszcze po lewej stronie, przy murze, figurkę Matki Bożej na wykonanym z kamieni polnych kopczyku.

Po przekroczeniu bramy kierujemy się w prawo, w stronę wiślanej skarpy. Wcześniej, nim do niej dojdziemy, po lewej stronie, wśród drzew, ujrzymy stary, drewniany krzyż przydrożny. Z obszernego punktu widokowego na wysuniętym ku wschodowi cyplu wzniesienia, zwanym tarasem bielańskim (urządzono go jednocześnie z budową Wisłostrady) rozciąga się rozległy widok na Wisłę i prawobrzeżną część Warszawy. Po opuszczeniu punktu widokowego, prowadzącą po zboczu skarpy asfaltową aleją, udajemy się w kierunku południowym. Na dole warto obejrzeć i napić się wody (próbowałem – smaczna) z XIX-wiecznego ujęcia źródła bielańskiego, znajdującego się pod skarpą Klasztornej Góry. Klasycystyczna obudowa z piaskowca, projektu Henryka Marconiego, powstała w 1835 r. Daty na płytach obudowy oznaczają wysokość powodzi z lat 1880-81. Ostatnim etapem pierwszej części warszawskiej rowerowej trasy turystycznej jest otwarty dwa lata temu park linowy Bielany.

Program wycieczki

Warszawa Lasek Bielański – echo pierwotnej puszczy

Przed wiekami szumiała tu potężna puszcza, będąca ulubionym terenem polowań książąt mazowieckich. Z czasem powierzchnia lasu zmniejszała się, aż pozostał tylko dwukilometrowej długości pas zieleni ciągnący się wzdłuż doliny Wisły. Wyjątkowa wyspa dzikiej przyrody w obszarze wielkiego miasta, miejsce odpoczynku dla dorosłych i dla dzieci.

Wśród drzew dominują potężne dęby, graby i klony. Słońce przenika przez ich potężne korony tylko wczesną wiosną, zanim pojawią się liście. Jego promienie budzą do życia zawilce i konwalie, które gęstym dywanem ścielą się wśród pni. Przez Lasek Bielański, będący rezerwatem przyrody, prowadzi ścieżka dydaktyczna. 13 przystanków pokazuje jego bogactwo i zróżnicowanie.

W lasku warto zobaczyć znajdujący się na jego północnym krańcu dawny zespół klasztorny kamedułów. Bracia osiedli tu w XVII w. To właśnie od ich białych habitów wzięła nazwę las i cała okolica.

Sprzed klasztoru ścieżka prowadzi ku pobliskiej dolinie Wisły. Leśny szlak wiedzie na południe. Wybierając się na ten spacer warto zabrać lornetkę, bowiem w Lasce Bielańskim gniazduje aż 65 gatunków ptaków! Ostatni z punktów ścieżki jest swoistą demonstracją potęgi przyrody. Gęsty las, w którym dominują sporych rozmiarów dęby i sosny, wyrósł w ciągu ostatniego ćwierćwiecza. Wcześniej przez wiele lat istniał tu chętnie uczęszczany plac zabaw. Dzisiaj nie słychać już popularnych przebojów (np. Karuzeli Marii Koterbskiej) ani gwaru biesiadujących warszawiaków. Tylko sójki przekrzykują się w gałęziach, a dziecięcy wybijają werble na pniach drzew.

52°17'32"N 20°57'30"E | na mapie:A

Warszawa Akademia Wychowania Fizycznego

im. Marszałka Józefa Piłsudskiego

Założona została w latach 1928-1929 na terenach wykrojonych z Lasu Bielańskiego dla Centralnego Instytutu Wychowania Fizycznego jako zespół budynków i obiektów sportowych.

Funkcjonalne budowle wzniesione wg projektu Edgara Norwetha mieszczą: biura administracyjne, sale wykładowe, internaty, wieżę ciśnień, kryty basen i hale sportowe. Na wolnym powietrzu znajdują się boiska i tereny treningowe. Po 1955 roku zabudowania AWF-u znacznie się powiększyły. W latach 1966-68 powstał tu Centralny Ośrodek Przygotowań Olimpijskich z halami treningowymi wg projektu Wojciecha Zabłockiego.

Wśród absolwentów uczelni byli znani sportowcy i olimpijczycy, m.in. Janusz Kusociński, Janusz Sidło, Waldemar Baszanowski.

Na terenie uczelni znajdują się m.in. dwa pomniki – Józefa Piłsudskiego oraz Janusza Kusocińskiego i powstały niedawno Złoty Krąg wybitnych osobistości sportu polskiego.

52°16'59"N 20°57'40"E | na mapie:B

Warszawa Lasek Lindego

Lasek Lindego usytuowany jest na Bielanych, między ulicami Marymoncką, Lindego, Kasprowicza i Twardowską. Wzdłuż jego zachodniego skraju ciągnie się linia metra od stacji Stare Bielany do stacji Wawrzyszew. Na jego terenie od ulicy Marymonckiej znajduje się Szpital Bielański. Lasek Lindego charakteryzuje się starym drzewostanem i kilkoma drewnianymi mostkami przerzuconymi nad przepływającym przez jego obszar Potokiem Bielańskim.

52°17'13"N 20°56'49"E | na mapie:C

Warszawa Szopka według Wilkonia

Wszystkie miejsca związane z życiem Jezusa z Nazaretu otaczane były kultem już od pierwszych wieków chrześcijaństwa. Nie inaczej było też z miejscem narodzin Chrystusa. Już w IV w. wzniesiono w Betlejem Bazylikę Narodzenia, która, w swym zasadniczym kształcie, przetrwała do dnia dzisiejszego. Jednak nie każdy może pojechać do Betlejem. Zamiast tego można wybrać się do Rzymu, gdzie w bazylice Santa Maria Maggiore od VII w. przechowywane są deszczułki z drewna klonowego, uważane za elementy Jezusowego żłóbka. Z pewnością jednak dużo łatwiej wybrać się do kościoła na warszawskich Bielanych, gdzie od kilku lat stoi wyjątkowa szopka.

Tradycja stawiania "szopek", będących wyobrażeniem betlejemskiej stajenki, sięga XIII w. Zawdzięczamy ten pomysł św. Franciszkowi z Asyżu. Pierwsza szopka, w której pomieścili się także "bracia mniejsi" - wół i osioł - stanęła we włoskiej miejscowości Greccio w 1223 r. Później franciszkanie rozpowszechnili ten zwyczaj w całej Europie. W polskich kościołach szopki pojawiły się prawdopodobnie w XVII w. Z czasem uległy one pewnej regionalizacji i indywidualizacji. Oprócz osób znanych z Ewangelii, zaczęto do nich wprowadzać postaci w strojach narodowych czy ludowych, przedstawicieli różnych zawodów, elementy lokalnej architektury (jak w przypadku słynnych szopek krakowskich), a także sceny nawiązujące do aktualnych wydarzeń politycznych czy społecznych (np. szopki "solidarnościowe" z okresu stanu wojennego).

Także szopka bielańska (całoroczna), ustawiona między kościołem pokamedulskim a budynkami Uniwersytetu Kardynała Stefana Wyszyńskiego, ma ciekawą historię. Józef Wilkoń - znakomity rzeźbiarz, malarz, scenograf i ilustrator książek rzeźbił ją przez półtora roku, używając jedynie piły. Później подарował szopkę fundacji "Akogo?" założonej przez znaną aktorkę Ewę Błaszczuk, a fundacja zdecydowała o umieszczeniu niezwykłego daru w Lasku Bielańskim. Sześciometrowej wysokości szopka liczy

kilkadziesiąt figur, które łącznie ważą około czterech ton. Dla dzieci największą atrakcją są żywe zwierzęta, m.in. osioł Franciszek i owieczki. Z pewnością warto w codziennym zabieganiu znaleźć czas, aby odwiedzić szopkę - choćby we własnym kościele parafialnym - i zadumać się przez chwilę nad istotą Świąt...

52°17'44"N 20°57'35"E | na mapie:D

Warszawa Kameduli na Bielanych

Uliczka Dewajtis prowadzi przez Las Bielański do kościoła Niepokalanego Poczęcia NMP i zespołu zabudowań pokamedulskich. I chociaż kamedułów już dawno tu nie ma, a po nich byli jeszcze księża marianie, wszyscy nazywają tę świątynię "kościołem kamedułów".

Mnisi zostali tu sprowadzeni z Bielanych pod Krakowem w 1639 r. przez króla Władysława IV. Początkowo postawili drewnianą kaplicę, a w roku 1670 zaczęli wznosić obecną kościół. Jest to najpiękniejsza budowla barokowa w północnej części Warszawy. Świątynia ma nawę na planie elipsy i sześć kaplic. Do wydłużonego prezbiterium (jak zwykle w kościołach klasztornych) przylegają zakrystia i kapituła. Wnętrze jest całkiem białe, zdobi je tylko rokokowa sztukateria. Po obu stronach prezbiterium znajdują się malowane na blasze portrety fundatorów kościoła: po prawej króla Jana Kazimierza i starosty nurskiego J. K. Brzezińskiego, a po lewej - Władysława IV i Michała Korybuta Wiśniowieckiego.

Z tą drugą tablicą, króla Michała, jest związana tajemnicza - jak się ostatnio okazało - historia romansu. Otóż przez wiele lat opowiadano zwiedzającym, że za portretem jest urna z sercem króla, i druga, z sercem jego matki, księżnej Gryzeldy z Zamoyskich Wiśniowieckiej. Niedawno badacze zajrzeli do skrytki za tablicą i okazało się, że jest to serce Klary Lascaris de Mailly Pacowej, żony Krzysztofa Paca, kanclerza wielkiego litewskiego. Można się jedynie domyślać, że króla Michała i Klarę Pacową łączyły nici szczególnej sympatii, które wyszły na jaw po ponad 300

latach!

Obok kościoła i na jego tyłach znajduje się otoczony murem zespół niewielkich domków, czyli eremów zakonników; do naszych czasów zachowało się ich 13. Na fasadach domków umieszczono herby fundatorów. Na pierwszym z lewej strony widnieje herb królewski - na co dzień mieszkał w nim opat klasztoru, ale w czasie wizyt królów odstępował go dostojnym lokatorom. Na kamiennej tablicy wypisano imiona przebywających tu królów - od Władysława IV (zm. 1648) do Jana III Sobieskiego (zm. 1696).

Po lewej (wschodniej) stronie zabytkowego kościoła warto zobaczyć nagrobek Stanisława Staszica, zmarłego w 1826 r. wielkiego uczonego, działacza społecznego i założyciela Towarzystwa Przyjaciół Nauk. O pochowanie go tutaj Staszic prosił w testamencie. Nagrobek ufundowali członkowie Hrubieszowskiego Towarzystwa Naukowego.

Kościół można zwiedzać tylko w niedziele, w przerwach między nabożeństwami.

52°17'45"N 20°57'36"E | na mapie:E

Warszawa

Krzyż przydrożny przy ulicy Dewajtis

Jest to drewniany krzyż znajdujący się przy ulicy Dewajtis na wysokości Domu Rekolekcyjnego parafii Niepokalanego Poczęcia NMP.

52°17'47"N 20°57'30"E | na mapie:F

Warszawa

Punkt widokowy na Tarasie Bielańskim

Punkt widokowy usytuowany jest w północno-wschodniej części Lasu Bielańskiego przy Wisłostradzie, obok Domu Rekolekcyjnego na ul. Dewajtis 3. Rozpościera się z niego widok na Wisłę i prawobrzeżną część Warszawy. Jest to część Lasu Bielańskiego położona na wysoczyźnie połudowcowej, której krawędź stanowi stroma skarpa. W miejscu, gdzie znajduje się taras widokowy, jej wysokość wynosi ok. 100 m n.p.m., jednocześnie wznosi się ona na około 20 metrów nad średni poziom wód Wisły.

52°17'51"N 20°57'36"E | na mapie:G

Warszawa

Park Linowy Bielany

Park Linowy Bielany znajduje się na Kępie Potockiej, dokładnie w północnej części, w pobliżu pętli autobusowej przy ulicy Gwiaździstej, między wschodnim skrajem Lasku Bielańskiego a Wybrzeżem Gdyńskim. Otwarty został w sierpniu 2010 roku.

52°17'29"N 20°58'15"E | na mapie:H

Zdjęcia dodane przez (w kolejności): fot. K. Marcinkowska, casenove, slel72, fot. K. Chojnacki, fot. K. Chojnacki, casenove, slel72, slel72

Trasa dodana przez: rk1909

Przewodnik wygenerowany w serwisie www.polskaniezwykla.pl. Wszystkie prawa zastrzeżone. Żadna część ani całość Mini przewodnika nie może być reprodukowana ani przetwarzana w sposób elektroniczny, mechaniczny, fotograficzny i inny; nie może być użyta do innej publikacji oraz przechowywana w jakiegokolwiek bazie danych bez pisemnej zgody Administratora serwisu. Copyright © 2007 Polska Niezwykła

Wygenerowano:
sobota 24 sierpnia 2024 21:11:39